

LA FIRA

Carbó, per J. Biosca

Somni de festa

Massa de goma lliscant per un tub allargassat, sota les dòcils carbacetes de llum. Cuc de seda. Doble desig de claror i d'harmonia, xarrupat en la copa del ritme fet moviment.

Sota la tela gonflada d'un matalàs assedegat i geomètric, brollarà el sortidor d'harmonies exòtiques. I petjaré, en el trespol, la pols lluminosa que caurà d'un firmament d'artifici.

Hi ha una boca quadrada que em xucla. Cos i esperit llescaran de la festa un esquinç; oh, joia! Alcides, lacai, amb la clava, farà una escombrada en les meves estades internes. Quin trespol tan lluent! Podria llepar-se!

La trompeta anunciadora del carro verd de cada dia em farà buidar el cabaç de la brossa de les meves melangies.

Serventa: Raspalla'm la roba! La nafalina ja ha mort la romàntica pols que deixà en els meus hàbits una trista cançó ploranera.

Quin viure el d'avui! Neixo en un món fet de ritmes. Cortinatges. Una ratlla trençada m'ofrena el groc i el morat. Xampany dins d'una copa blau-grana. Cada columna m'evoca una pluja de rostres femenins, encesos de pensaments inconfessables... Roses. Dins els colors de l'Arc

de Sant Martí em lliurava al plaer de la dansa...

Però no puc veure el flautí amb bigot; fet de dos grills de taronja que miren al cel, ni tampoc la trompeta amb ulleres,

Fira policroma

Carrossel que gira;
parades, quincalla;
la noia que balla:
joia de la fira;

humil alegria.
Sòrdides barraques;
estridentia i taques
occint l'harmonia;

colors vius, llampants;
brogit, cridadissa:
il·lusió estantissa;
plers senzills, humans.

Músiques llunyanes
i sons eixordants;
miralls rutilants
d'aloses humanes.

JOAN PARDELLANS

que arrenca harmonies d'una cara inflada i rodona. M'ho tapen uns ulls de vellut amb lluïssors d'atzabeja...

En tant, he parat les antenes dels meus nervis. Elles em porten al cor deu mil sons obedients al ritme. Foxtrot: martelleig que em fa córrer darrera la joia que estrenyen mos braços... Era bruna o era rossa?

Quan hagi emmudit la veu humana que posa en el «tango» argentí un gust tètric d'absolta, veuré més empapada de festa la densa boirina que m'emboquilla. Aquests rostres tan bells, fluctuants sobre el mar de la meva emoció, què són? Fantasia? Realitat?... A quina amada oferiré el meu cor?

Xarlestón! Paradoxal. Riu i plora. Quina joia m'omplena de malenconia? Quina dolor em fa pessigolles? Oh, la veu del saxofon! Saxofon, deixa'm la teva veu profunda per a dir a l'amada el meu amor pastat de cent tortures, el cop de martell del piano, el fregar nerviós de la corda, el jazz-band estrident com un foc artificial... Saxofon, quan hauràs parlat a mitja veu a l'amada, seré alliberat d'aquest ròssec d'indecisions i de tortura. I marcaràs, com un rellotge, la fi de festa d'un instant, i el començ meravellós d'una festa perpètua.

PERE MIALET